

OLIVER BOWDEN

PALADIN | FANTASY

OLIVER BOWDEN

ASSASSIN'S
CREED

RENAȘTEREA

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ
DE MATEI SÂMIHĂIAN

PALADIN

În vreme ce credeam că învăț să trăiesc, învățam să mor.

Leonardo da Vinci

Italia renașcentistă

Capitolul 1

Torțele licăreau și pâlpâiau pe turnurile din Palazzo Vecchio și din Bargello și câteva felinare sclipeau în piața catedralei, puțin spre nord. Unele luminau cheiurile de-a lungul malului râului Arno, unde se zăreau câțiva marinari și hamali, chiar dacă ora era târzie și majoritatea locuitorilor din oraș se retrăgeau în casele lor imediat după lăsarea întunericului. Marinarii, ocupându-se încă de navele și bărcile lor, se grăbeau să facă ultimele reparații velaturii și să aranjeze funiile cu dibăcie pe întuneric, ori spălau punțile, în timp ce docherii se grăbeau să strângă și să ducă încărcătura la adăpost în depozitele din apropiere.

Luminile licăreau prin localuri și bordeluri, dar foarte puțini oameni se plimbau pe străzi. Trecuseră șapte ani de când Lorenzo de Medici, pe atunci în vârstă de douăzeci de ani, fusese ales în fruntea orașului, aducând cu el măcar un sentiment de ordine și calm, în condițiile intensei rivalități între principalele familii de bancheri și negustori care făcuseră din Florența unul dintre cele mai bogate orașe din lume. În ciuda acestui lucru, orașul nu încetase să clocotească, și câteodată să dea în foc, fiecare facțiune străduindu-se să preia controlul, unele dintre ele schimbând alianțe, altele rămânând inamice permanente și implacabile.

În Anul Domnului 1476, chiar și într-o seară de primăvară cu miros de iasomie, când aproape puteai uita duhoarea râului Arno dacă vântul bătea din direcția potrivită, Florența

nu era cel mai sigur loc din lume, cu atât mai puțin după apusul soarelui.

Luna se înălțase pe cerul de culoarea cobaltului, domnind în mijlocul stelelor. Lumina ei se revărsa în piațeta unde Ponte Vecchio, cu prăvăliile sale de obicei aglomerate, dar întunecate și pustii acum, se unea cu malul nordic al râului. Razele lunii dezvăluiau și o siluetă îmbrăcată în negru pe acoperișul bisericii Santo Stefano al Ponte – un tânăr, în vârstă de doar șaptesprezece ani, dar înalt și mândru. Urmărind cu atenție ce se întâmpla dedesubt, băiatul își duse degetele la buze și fluieră. Scoase un sunet jos, dar pătrunzător. Ca răspuns, sub privirile lui, mai întâi unul, apoi trei, apoi doisprezece și, în sfârșit, douăzeci de oameni, la fel de tineri, majoritatea în negru, unii cu glugi sau pălării roșii-sângerii, verzi sau azurii, toți cu săbii și pumnale la brâu, se adunară în piață ieșind de pe străzile întunecoase și de sub arcade. Grupul de tineri cu aspect periculos se răspândește în fața bisericii, cu mișcări pline de o încredere sfidătoare.

Tânărul se uită în jos spre chipurile nerăbdătoare și palide în lumina lunii, care-l priveau. Își ridică pumnul deasupra capului într-un salut instigator.

— Rămânem uniți! strigă el.

— Uniți! răspunseră cu toții, ridicând pumnii, unii chiar fluturându-și armele.

Tânărul coborî degrabă, agil ca o pisică, de pe acoperiș până pe porticul bisericii, alunecând peste fațada nefinisată, și sări, cu pelerina fâlfâind, în mijlocul celorlalți, ghemuindu-se ca să atenueze aterizarea. Se strânseră în jurul lui, așteptând.

— Liniște, prieteni!

Își ridică brațul pentru a opri un ultim strigăt singuratic. Apoi zâmbi sinistru.

— Sunteți cei mai apropiați aliați și prieteni ai mei. Știți de ce v-am chemat aici, în această seară? Pentru a vă cere

ajutorul. Prea mult timp am tăcut în timp ce inamicul nostru – știți la cine mă refer, Vieri de' Pazzi – a cutreierat orașul calomniindu-mi familia, târându-ne numele în noroi și încercând să ne înjosească prin metodele lui ticăloase. În mod normal nu m-aș obosi să lovesc într-o asemenea jigodie râioasă, dar...

Îl întrerupse o piatră mare, zimțată, azvârlită dinspre pod, care-i ateriză la picioare.

– Destul cu prostiile tale, *grullo!* se auzi o voce.

Tânărul se întorse odată cu grupul său în direcția vocii. Știa deja cui îi aparținea. Trecând podul dinspre sud, se apropia un alt grup de tineri. Liderul mergea țațoș în frunte, purtând o mantie roșie, închisă cu o agrafă cu un blazon cu delfini și cruci aurii pe fundal albastru. Își ținea mâna pe mânerul sabiei, peste costumul său de catifea neagră. Era un bărbat destul de arătos, cu înfățișarea umbrită de o gură nemiloasă și de o bărbie nedefinită și, deși era puțin cam gras, nu te puteai îndoi de forța mâinilor și picioarelor lui.

– *Buona sera*, Vieri, tocmai despre tine vorbeam, spuse calm tânărul și se aplecă cu o curtoazie exagerată, arborând o expresie surprinsă. Dar trebuie să mă ierți, nu ne așteptam să vii personal. Credeam că familia Pazzi întotdeauna angajează pe alții să-i facă treburile murdare.

Apropiindu-se, Vieri își umflă pieptul în timp ce grupul lui se opri la câțiva metri.

– Ezio Auditore! Plod răsfățat! Aș spune că mai degrabă cei din familia ta de contabili și birocrăți inutili dau fuga la gârzi oricând se ivește cel mai mic semn de bucluc. *Codardo!* Ți-e teamă să-ți rezolvi singur problemele, aș spune, zise Vieri strângând mânerul sabiei.

– Ce pot să zic, Vieri, *ciccione*. Ultima dată când am văzut-o pe sora ta, părea destul de satisfăcută de felul în care am rezolvat-o.

Ezio Auditore rânji larg în fața dușmanului, bucuros să-și audă camarazii chicotind și încurajându-l din spate.

Dar știa că întrecuse măsura. Vieri se învinețise de furie.

— Destul, Ezio, ticălos de doi bani! Să vedem dacă lupți la fel de bine precum pălăvrăgești!

Întoarse capul spre oamenii lui, înălțându-și sabia.

— Omorâți-i pe nemernici! zberă el.

În momentul următor, încă o piatră zbură prin aer, dar de data asta nu mai fusese aruncată în semn de provocare. Îl lovi pe Ezio în frunte, sfâșiindu-i pielea și făcându-l să sângereze. Ezio se clatină pentru o clipă, în timp ce oamenii lui Vieri lansară un nou atac cu pietre. Grupul lui abia avu timp să se regrupeze înainte ca oamenii lui Pazzi să se năpustească peste pod, direct spre Ezio și ai săi. Dintr-odată, lupta deveni atât de încrâncenată încât rivalii nu mai avură timp să-și scoată săbiile sau măcar pumnalele, așa că cele două grupuri năvăliră cu pumnii unul asupra celuilalt.

Lupta era dură și nemiloasă – șuturi brutale și lovituri de pumn însoțite de pârâitul îngrozitor al oaselor sfărâmate. Pentru o vreme părea că șansele erau egale, apoi Ezio, cu vederea puțin încețoșată din cauza sângelui care-i curgea de pe frunte, îi văzu pe doi dintre cei mai buni oameni ai săi prăbușindu-se, fiind apoi călcați în picioare de criminalii Pazzi. Vieri râse și, apropiindu-se de Ezio, îl lovi din nou în cap, căutând prin preajmă un alt pietroi. Ezio căzu în genunchi și lovitura nimeri alături, dar periculos de aproape, și, după cât se părea, facțiunea Auditore era în mare pericol. Ezio reuși totuși, înainte să se ridice în picioare, să-și scoată pumnalul și să taie cu sălbăticie, dar cu precizie, piciorul unui bătaș din grupul lui Pazzi, un tip masiv care se aruncase asupra lui cu sabia și pumnalul din teacă. Pumnalul lui Ezio trecu prin țesătură, până la mușchi și tendon, iar omul scoase un urlet agonizant, scăpând armele și prinzându-se cu ambele mâini de rana din care-i țâșnea sângele.

Luptând cu disperare să se ridice în picioare, Ezio se uită în jur. Văzu că trupele Pazzi îi înconjuraseră oamenii,

obligându-i să se retragă lângă zidul bisericii. Simțind cum forța îi revine în picioare, își făcu drum spre tovarășii lui. Ferindu-se de lama curbată a altui acolit Pazzi, reuși să lovească puternic cu pumnul falca bărboasă a omului și avu satisfacția de a-i vedea dinții zburând și pe atacator căzând în genunchi, năucit de lovitură. Strigă la oamenii lui pentru a-i încuraja, dar de fapt se gândea să încerce o retragere cât mai onorabilă, și chiar atunci auzi o voce puternică, jovială și foarte familiară, care răzbătea prin larma luptei, strigându-l din spatele gloatei Pazzi.

— Hei, *fratellino*, ce dracului faci?

Inima lui Ezio fu cuprinsă de ușurare.

— Salut, Federico! răspunse Ezio gâfâind. Ce faci aici? Am crezut că ești prin taverne, ca de obicei!

— Nici vorbă! Știam ca ai pregătit ceva și m-am gândit să vin să văd dacă fratele meu mai mic a învățat în sfârșit să-și poarte singur de grijă. Dar poate mai ai nevoie de câteva lecții!

Federico Auditore, mai mare cu câțiva ani decât Ezio și cel mai în vârstă dintre frații Auditore, era un ditai omul cu un apetit pe măsură – pentru băutură, dragoste și luptă. Se puse pe treabă chiar în timp ce vorbea, izbind două capete Pazzi unul de altul și ridicând piciorul pentru a lovi falca unui al treilea, înaintând prin mulțime pentru a sta cot la cot cu fratele lui, părând netulburat de haosul din jur. Tovarășii lor din apropiere, încurajați, își dublară eforturile. Grupul lui Pazzi, pe de altă parte, era în încurcătură. Câțiva hamali din port se adunară la o distanță sigură să privească și, în lumina slabă, oamenii lui Pazzi îi confundară cu întăriri inamice. Faptul că făcuseră această confuzie, la care se adăugau răcnetele și pumnii lui Federico ce zburau în toate părțile, mișcărilor lui fiind imitate din mers de Ezio, care învăța repede, îi sperie imediat pe acoliții lui Viero.

Vocea furioasă a lui Viero de' Pazzi se ridică deasupra tumultului general.

— Retragerea! le ordonă el oamenilor lui, cu vocea sugrumată de epuizare și mânie.

Îl privi pe Ezio în ochi și mârâi o amenințare de neauzit înainte să dispară în întuneric, peste Ponte Vecchio, urmat de oamenii lui care mai puteau încă să meargă, fugăriți din spate de aliații triumfători ai lui Ezio.

Ezio era pe cale să-i urmeze, dar mâna puternică a fratelui său îl opri.

— Stai așa! zise Federico.

— Ce vrei să spui? I-am pus pe fugă!

— Ușurel.

Federico se încruntă, atingând ușor rana de pe fruntea lui Ezio.

— E doar o zgârietură.

— E mai mult de-atât, spuse fratele lui cu o expresie serioasă pe chip. Mai bine te-am duce la un doctor.

— N-am timp de pierdut pe la doctori, se răsti Ezio. În plus...

Se opri mâhnit, apoi adaugă:

— N-am niciun ban.

— Ha! I-ai risipit pe femei și pe vin, presupun, zise Federico rânjind și-l bătu pe umăr cu căldură pe fratele lui mai mic.

— N-au fost chiar risipiți, aș spune. Și uite ce exemplu mi-ai dat tu.

Enzio rânji, apoi avu un moment de ezitare. Deveni deodată conștient că îi vâjâia capul.

— Totuși n-ar fi rău să mă vadă cineva. Presupun că n-ai putea să-mi împrumuți câțiva *florini*.

Federico își pipăi punga. Nu zornăi nimic înăuntru.

— De fapt, și eu sunt cam lefter.

Pe Ezio îl amuză sfiala fratelui său.

— Și tu pe ce i-ai risipit? Pe acatiste și indulgențe, presupun.

Federico râse.

— Da. Am înțeles aluzia.

Se uită în jur. Până la urmă, doar trei sau patru dintre oamenii lor fuseseră răniți suficient de grav cât să cadă la pământ, iar acum se ridicau gemând, dar cu rânjetul pe buze. Fusese o încăierare dură, dar nimeni nu-și rupsesese niciun os. Pe de altă parte, vreo șase acoliți Pazzi erau încă prăbușiți la pământ și cel puțin unul sau doi dintre ei erau îmbrăcați în haine scumpe.

— Hai să vedem dacă inamicii noștri căzuți au ceva bunuri de împărțit, sugerează Federico. La urma urmei, nevoia noastră e mai mare decât a lor și pariez că nu poți să-i ușurezi de bani fără să-i trezești!

— Vedem noi, spuse Ezio, și se apucă de treabă cu destul succes.

În câteva minute, culese suficiente monede de aur cât să-și umple ambele pungi de la brâu. Ezio se uită triumfător spre fratele lui și zornăi demonstrativ nou-găsita avuție.

— Destul! spuse Federico. Ar fi bine să le lași și lor ceva cu care să se târască până acasă. La urma urmei, nu suntem hoți. Asta e doar pradă de război. Și totuși nu-mi place cum arată rana aia. Trebuie să ți-o vadă un doctor cât mai repede.

Ezio încuviință și se întoarse să cerceteze pentru ultima dată câmpul victoriei Auditore. Pierzându-și răbdarea, Federico își lăsă mâna pe umărul fratelui său mai mic.

— Haide, spuse el și porni degrabă.

Lui Ezio, obosit după luptă, îi era greu să țină pasul cu fratele lui, deși când rămânea prea mult în urmă sau o lua pe o alee greșită, Federico îl aștepta sau se grăbea înapoi ca să-l aducă pe drumul cel bun.

— Îmi pare rău, Ezio, dar vreau să ajungem la *medico* pe cât se poate de repede.

Nu era departe, dar Ezio era tot mai obosit, cu fiecare minut care trecea. Într-un târziu ajunseră în camera întunecoasă unde medicul familiei lor își avea cabinetul, ticsită

cu instrumente misterioase și flacoane de alamă și de sticlă, aranjate de-a lungul unor mese de stejar închis la culoare și atârând din tavan împreună cu mănunchiuri de ierburi uscate. Tot ce putea să facă Ezio pentru a rămâne în picioare era să se sprijine de ce avea în jur.

Dottore Ceresa nu era deloc încântat că fusese trezit în toiul nopții, dar starea de spirit i se schimbă imediat, devenind îngrijorat imediat ce îi cercetă cu atenție rana lui Ezio la lumina unei lumânări.

— Hmm, spuse doctorul grav. Te-ai întrecut cu gluma de data asta, tinere. N-aveți ceva mai bun de făcut decât să vă bateți?

— A fost o chestiune de onoare, explică Federico.

— Înțeleg, răspunse sec doctorul.

— Chiar nu e mare lucru, spuse Ezio, deși se simțea slăbit.

Federico, ascunzându-și ca de obicei îngrijorarea într-o glumă, spuse:

— Peticește-l cât poți de bine, prietene. Mutra asta drăgălașă e singurul său lucru de preț.

— Hei, *fottiti!* replică Ezio făcând un gest obscen către fratele lui.

Medicul nu-i luă în seamă, se spală pe mâini, îi examinează cu grijă rana și turnă un lichid transparent din multele lui sticlute pe o bucată de pânză. Tamponă rana, iar pe Ezio îl ustură atât de tare că aproape sări de pe scaun, cu chipul schimonosit de durere. Apoi, mulțumit că rana fusese curățată, doctorul luă un ac și trecu prin el un catgut subțire.

— Așa, spuse Ceresa, acum o să doară un pic.

După ce termină de cusut și rana era bandajată, iar Ezio arăta ca un turc cu turban, doctorul zâmbi încurajator.

— Face trei *fiorini*, deocamdată. Voi veni la *palazzo* peste câteva zile ca să scot firele. Asta o să mai coste încă trei *fiorini*. Vei avea o durere groaznică de cap, dar va trece. Încearcă

să te odihnești – dacă poți! Și fii fără grijă: rana arată rău, dar nu e atât de gravă pe cât pare, și ai chiar și un bonus: nu vei avea cine știe ce cicatrice, așa că n-o să dezamăgești domnișoarele pe viitor!

Odată ieșiți înapoi pe stradă, Federico își petrecu brațul în jurul umerilor fratelui său mai mic. Scoase o ploscă și i-o oferii.

– Nu-ți face griji, spuse el, observând expresia de pe fața lui Ezio. Este cea mai bună *grappa* al tatălui nostru. Mai bun decât laptele mamei pentru un om în situația ta.

Băură amândoi, simțind cum lichidul puternic îi încălzea.

– Ce noapte, spuse Federico.

– Într-adevăr. Îmi doresc ca toate să fi fost la fel de distractive ca...

Dar Ezio se opri când îl văzu pe fratele lui rânjind cu gura până la urechi.

– Dar stai! se corectă el. Chiar sunt toate la fel de distractive!

– Chiar și-așa, cred că puțină mâncare și băutură n-ar fi rele ca să te dregi înainte să mergem acasă, spuse Federico. E târziu, știu, dar în apropiere e o tavernă care nu închide până dimineața și...

– Tu și *oste* sunteți *amici intimi*?

– Cum ți-ai dat seama?

O oră și ceva mai târziu, după o masă cu *ribollita* și *bistecca* stropite cu o sticlă de Brunello, Ezio se simțea ca și cum nici n-ar fi fost rănit. Era tânăr și în formă și simțea cum îi revine toată energia pierdută. Entuziasmul victoriei împotriva rivalilor Pazzi îl ajuta cu siguranță să-și revină.

– E timpul să mergem acasă, frățiorule, spuse Federico. Tata sigur se-ntreabă unde suntem, și de la tine se așteaptă să-l ajuți cu banca. Din fericire pentru mine, nu am deloc minte pentru cifre, motiv pentru care presupun că abia așteaptă să mă bage în politică.